

Нашата припрема за излегување во партизани да терат уште есента 1941 година. Тоа го подготвуваше комунистичката партија и нејзините постари членови на Комунистичката партија.

Се впуштивме во една страшна и сурова војна, млади недораснати за таква неописива тешка и неиздржлива надчовечка страдалничка борба. Уште во најубавото време партијата како напредни омладинци ме прими во нејзините гранки т.е. не воспитуваше да бидеме против фашизмот- окупаторот и тоа од првите денови доваѓањето во нашата земја. Ни зборуваше неговата нечовечка власт , тешко, тешање убивање, силоваше интернации, логори тежок физички труд. Ни даваше летоци да читаме кои беа против мрачниот фашизам кој сакаше целиот свет да го овладеа.

Ние уште растевме уште на лебот му викавме мамо ~~диде~~ дај ми напо а не мајко дај ми леб. Исто така и на таткото не му викавме татко туку тато. Не знаевме како се пука со пушка леворвер. Имамве по 17-18 години, но Комунистичката партија на Македонија и Комунистичката партија на Југославија не направија да бидеме бестрашни ; нас куршум не не пробива ние сме многу јаки ние треба се да издржиме .Само така можеме да створиме македонска држава. Така јас со моите другари од с. Подмочани а јас од с. Грничари и тоа: Коста Кусаковски-Саве, Наумовски Јордан Калче , Глобочки Ицо -Мирче, Ивков Крсте Велко и јас Димитровски Круме Слободан-Мичо. На покана од партиската организација од с.Подмочани и политичкиот комесар на одредот "Даме Груев" на 28 август 1942 година ^{опште} стапивме во овој одред. Сите ние си мислевме е сега станавме комити. ~~Жики~~ не доимислуваме што таму не очекува. Зедовме една страшна заклетва да се бориме со непријателот до последна капка крв. Што е на нас да ја чуваме тајната што тука ќе ја разбереме да се жртвуваме за другарот ако му е потребна своја помош , за издајство и дезертерство и тајни ти судит одредскиот суд а за тоа следува само смртна казна. Бевме подучувани последниот залак леб и што друго било го подари со својот другар.

Се приклучивме до одредот во с.Болно. Ни беше многу тешко. На лицеје подсобрани под тебе но штом ќе се завртиш тие ќе побегнат од тебе ними ништо не ги држи за да бидат секојпат под тебе. Те сега остануваш на здрава нерамна земја која те туни те на грбот те на рамото или на колк.

Непријател број 2 беа вошки. Ние, новодојдените дојдени со чисти алишта сите вошки се префрлија на нас. Ето бела што е ова кревет нема, постела нема, покрив нема, а вошки колку да сакаш. Скоро секој ден имавме час за кршење на вошки, мајку му нивна како од земја излегуваа. Секогаш полни бевме со нив.

Бугарскиот окупатор не спие. Одредот "Даме Груев" му создаваше многу неприлики на бугарските команданти од гарнизоните на Ресенскиот, Битолскиот и Охридскиот. Исто така има мака и ~~визијата~~ обавештајната служба од спомнатите градови. Овој прославен одред "Даме Груев" со акцијата што ја направи на 2 август 1942 година на ден Илинден во селото Смилево. Потоа на 19-20 август 1942 година во селото Кажани (участакот) полицијата поточно со една друга тактика на војување против одредот "Даме Груев" почнаа да затвараат сумливи напредни луѓе. Те така наидоа на една важна личност од покретот баш во тоа време одма по нападот на Кажани тие Полицијата го затвараат Царафов Цане од село Лера Битолско. Овај Цане е бил секретар на партиска келија, член на Ресенски комитет, физичката структура над него пристанува да соработува за нив. Така да по акцијата на одредот во Кажани кој се повлекол према Гопеши Лера другарите се јавиле кај Цане за Храна и други потреби, не знаејќи дека Цане е сега полицајски човек. Се јавиле при него за храна и други потреби Цане му јавуват на полицијата за средба со штабот од одредот "Даме Груев". Цане заедно со полицијските началници испланирале каде Одредот да го наместат на заседа. Тоа било избрано на реката Шемница каде одредот требало да помине. Но сега Цане не носи ни храна ни други работи. Нити пак дошол да ги предводи другарите каде што требало да одат. Другарите од одредот сами решиле да одат на планираното место. Штом понале да ја поминуваат реката Шемница згрмиле пушко митролези и шмајри. Но за среќа без жртви во одредот бил ранет само еден другар. Сега во овие денови Цане провалува партиски организации те провалата дојдува до селото Гавато затворен е и тогашниот секретар на Комитетот Бендев Коле. Коле зборува. Бев затворен во градот Ресен. Тука ме фате битолската полиција, ме префрлија во Кажани. Тогаш го видов Цанета како слегува од бугарскиот автомобил. Слушнав како му вели на бугарските агенти. Штом тие сакаат да ни ги затворат нашите куќи тогаш ние нивните ќе ги затвориме. Од Гавато провалата се прошире на Преспански терен. Прво беше провалено цело сопотско и ид тука низ цела Преспа што беше под бугарска окупација.

Без позатворени сите партиски келии скоевските организации и симпатизери, беше позатворен целиот околински комитет. Ова толку брзо и вешто го направи обавештајната служба што никој на тоа не помислуваше, па ни Стефан Наумовски ниту Богоевски Мите па ни секретарот на Околинскиот комитет Теговски Димитраќи. Те сега во оваа бугарска акција преку овие затвореници со употреба на физичко мачење требаше да се дојде до човекот кој одржува директна врска со одредот.

Секкако таква врска со Одредот е најдена казано му беше на бугарите тачно каде е одредот. Ова признавање е дадено на 11. IX. 1942 година. Највероватно околу ручек време. Затоа што на 11. IX. при вечерта бугарската војска по направениот нивни план за блокирање на целиот терен каде што е бил сместен Одредот. Пред овој момент јавено ни е од партиски човек од Ресен да Одредот е провален. Другарите Стив, Мите, Свештарот, овчарот, Панде беа многу вознемирени. Цели пет, шест дена стално идеја другари од селото болно и известуваа што се случува со затварањето во селата Санотско, Златари и гр. Ресен, и други места.

Многу кобно и несфатлива ситуација за партијата тоа е претешно да се опише како овие што бугарскиот фашизам ги затворе бар половината да дојдеа во партизани.

Одлука - на 11 на вечерта да се Одредот префрли на Бигла планина. Во првиот мрак се доближавме до џадето. Тој момент немоам да го заборавам (вистина а за смеене Свештарот нареди да не некој тушне да не пушти воздух, оти непријателот може по мирисот да не сети. Не се заборава и тоа што тогаш за среча наша Бугарите ги местеа заседите и се расправаа каде да биди заседата. Ова нивна расправа ја искористивме и неприментно преминавме преку џадето према месноста ~~Бурјак~~ над село Кривени. На борците и сега не мачи зашто Стив и Мите Богоевски останаа тука. Сега нај и најстрашните денови за нас како да кажам обвиткани со црнила за нашите раководители. За загнувањето на Стив и Мите ја слушнавме од Горче Свештарот. На 12 септември рано еден авион го надлетува логорот а ние го исмејуваме што ќе пукаат на празно. Слушнавме доста пукотици. Авионот имаше задаток да не растури. Ние да се поделиме поединечно и во бегство и да налетуваме на нивните заседи кои беа на сите страни поставени. Местото беше блокирано од сите страни и тоа: Од страна на селото Петрино према Охрид кој напредувал Охридскиот Гарнизон. Од правецот на Какарната до манастирот Јанкоец Ресенскиот гарнизон џадето го дреше Битолскиот гарнизон од манастирот Јанкоец па се до местото завојот, кривините Буково.

И низ шумата со цел да се спојат со Петринската страна тоа било војник до војник. Можело само пале да прелетат. Кога вака беше срдисан теренот Охридскиот гарнизон во Стрелце напредува со пукање кон логорот со цел да не нагераат да одиме кон Цадето. Така овој Охридски гарнизон оди према Цадето. И некое време излегол на Цадето и се споил со ~~Охридскиот~~ ^{Симон Кружа} односно со војниците од двата гарнизони, кои го обезбедувале Цадето. Не барале насекаде. Ние тука не бевме. Еден деле од Ресенската војска сеуште се наоѓал над селото Болно низ шумата. Највероватно да со ними бил и издајникот кој му кажал каде се наоѓаат Мите и Стив. Те тие се упатиле кон тој правец. Така и почнала борбата со Мите и Стив од една страна и бугарската војска. Те на овој начин се убиени и Мите и Стив нашите највисоки раководители. На 12 септември 1942 г. Швештарот со Илиевски Славе Стево борец од одредот одат во с. Кривени при братму на Стево и му даваат задаток да утре дента на 13 септември Стерјо дојде кај Мите Богоевски и му однесит писмо напишано од Швештарот. Стерјо на 13 септември оди за Болно но поминува кај манастирот Света Бугорица кај ~~манастирот~~ ^{Јанко-су}. Тука Стерјо се среќава со некој селани и во разговор со нив за пукањето на бугарите тие му рекле да Богоевски Мите е убиен а со него уште еден друг човек. Така со оваа вест Стерјо се враќа во Кривени. Но по пат кај село Избишта разбрал друга вест да еден партизан е фатен од бугарите (Богрич Леон). На вечерта на 13 Стерјо дојде во логорот Курјак и ја кажа жалната трагедија за другарите. Швештарот не построил во стрџ и сите со солзи на очите му одадовме почит со едноминутно молчење. На вечерта на 13 септември кршење од жал тргнавме во логорот Грнци рид. Натака ние ни е опишано во поранешните искажувања.

27.09.1987 год.

Димитровски Круме Мичо

Ресен